

AMANDA WILLSOVÁ

Poníci
od
stříbrné
řeky

Ztracená
soupeřka

FRAGMENT

Poníci od stříbrné řeky

Ztracená soupeřka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Amanda Willsová

Poníci od stříbrné řeky – Ztracená soupeřka – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Poníci
od
stříbrné
řeky

Ztracená soupeřka

AMANDA WILLSOVÁ

FRAGMENT

Copyright © 2017 by Amanda Wills

Translation © Romana Neumanová, 2022

Cover photos © Svetlana Ryazantseva; Michel Seelen; Dawid K Photography / Shutterstock.com

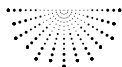
ISBN tištěné verze 978-80-253-6003-3

ISBN e-knihy 978-80-253-6015-6 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-253-6016-3 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-6017-0 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

KAPITOLA PRVNÍ

Poppy McKeeverová zírala do zrcadla v koupelně a dívka podobná duchu zírala zpět na ni. Dívka podobná duchu s popelavou tvář, zapadlýma očima s načervenalým nádechem, jaké má bílá laboratorní krysa. Zašklebila se, když si všimla tmavě fialových stínů pod krví podlitýma očima, a rozcuchaných, mdle hnědých vlasů stažených do neupraveného culíku. Přepadla ji další vlna nevolnosti, a ona se chytila okraje umyvadla, dokud to nepřešlo.

„Vypadáš *děsně*,“ zapípal hlásek za ní.

Poppy se ohlédla na svého bratra stojícího na podestě schodiště.

„Já tě mám taky moc ráda,“ řekla Poppy, ale jen tím plýtvala sarkasmem na osmiletého Charlieho, který na ni fascinovaně hleděl. Namočila pod kohoutkem hadřík a přitiskla si jej na obličej.

„Vypadáš jako zombie. Jako ty hrůzostrašné oživé mrtvoly, co chodí strašit lidi. Halloween už je ale dávno pryč. Jé, no jo, vlastně. Není to převlek, jsi skutečná,“ uculoval se.

Poppy chtěla Charlieho plácnout hadrem, ale on stačil uhnout.

„Jen jsem si dělal legraci, ségra. Nevypadáš tak úplně jako zombie. Mám dojít pro mámu?“

Slabost se opět vrátila a Poppy si přikryla rukou ústa. Charlie, jenž navzdory jindy neohroženému přístupu k životu dokázal být útlocitný jako slečinka, vycouval z podesty s hrůzou ve tváři. Za okamžik už bral schody dolů po třech a volal na Caroline.

Poppyina nevlastní maminka vyběhla po schodech s rolí kuchyňských utěrek, oranžovým kyblíkem a ustaraným výrazem ve tváři.

„Tobě je špatně, a zrovna dnes? To je ale smůla.“

Poppy tiše přikývla. Caroline jí sáhla na čelo a zamračila se. „Teplotu nemáš. Pojď, sedni si a řekni mi, jaké máš příznaky.“

Odvedla Poppy do jejího pokoje, kde se obě usadily na posteli, s kyblíkem postaveným mezi nimi.

„V noci jsem nespala. Celé hodiny jsem byla vzhůru a zírala jsem do stropu. Když jsem vstala z postele, rozbušilo se mi srdce a začaly se mi třást ruce. Podívej!“ Poppy natáhla ruce, aby předvedla Caroline své chvějící se prsty. „Charlie říkal, že vypadám jako chodící mrtvola. A mně je fakt špatně. Obrací se mi žaludek. Asi mám žaludeční katar.“

Caroline se ve tváři mihl výraz porozumění. Vzala Poppy za ruce. „Vysprchuj se a obleč se. Jakmile se začneš hýbat, udělá se ti dobře.“

„Šlší? Nemůžu jet do Claydon Manor takhle. Je mi na umření!“ ohradila se Poppy.

Caroline poplácala Poppy po stehně a vstala.

„V den mých prvních závodů mně bylo úplně stejně špatně. Nemáš střevní chřipku, jsi jen nervózní.“

Poppy si oblékla svou nejteplejší mikinu, napustila do kbelíku teplou vodu a vyšla zadním vchodem ven. Do tváře ji udeřil závan studeného vzduchu a ona se zhluboka nadechla, jak Caroline radi-

la, že má, kdykoli pocítí úzkost vkrádající se zpět do jejích útrob. Připadala si trochu směšně, že se nechala takhle ovládnout svou nervozitou. Vpochodovala do stáje s rozhodnutím, že nedovolí, aby jí zkazila její velký den.

Neb a Chester se dívali, jak postavila kbelík na zem a šla jim oběma dát polibek na měkoučké nosy. Neb jí zafuněl do tváře a Chester netrpělivě kopl do dveří v očekávání snídaně. Poppy láskyplně zatahala oslíka za ucho a zmizela v sedlovně, aby jim přichystala krmení. Zatímco chroustali, naplnila jim sítě senem a zahloubala se do seznamu, který si napsala včera večer.

„Nakrmit nejpozději v sedm,“ četla a podívala se na hodinky. Bylo pět minut před sedmou. Takže byla v normě. „Naplnit sítě senem. Vyčistit Neba a zaplést mu hřívu. Zabalit kartáče, hřebeny a výstroj. Nezapomenout na kbelík. Dát Nebovi cestovní pokrývku a chrániče na kopyta.“

„Asi ti nebudou,“ pronesl pobaveně hlas, při jehož zvuku nadskočila.

„Tory!“ vykřikla Poppy.

Její stará přítelkyně stála ve dveřích a opírala se o své berle. Poppy ji sevřela v objetí. Tory, jako vždy, voněla levandulí a opečeným chlebem.

„Říkala jste, že se sejdeme až tam!“

„Myslela jsem si, že třeba uvítáš trochu morální podpory. Co nervy?“

Poppy se neznatelně usmála. „Nervy jsou v pohodě, ale mám strach o sebe.“

„Budeš v pořádku,“ řekla Tory a pohodlně se usadila na dřevěné lavici. „V jaké výškové kategorii soutěžíš?“

„V kategorii ZM. Překážky do 90 cm!“ Poppy znovu pocítila záchvěv úzkosti a dvakrát se zhluboka nadechla.

„Vždyť jsi u Belly skákala daleko vyšší překážky, není to tak?“ povídala Tory.

Poppy přikývla.

„No, pak to bude úplná brnkačka, vid', Nebe?“

Při zaznění svého jména connemarský poník vystrčil hlavu nad stájová dvířka a zafrkal. Poppy mu přes krk přetáhla ohlávku a vyvedla ho ze stáje ven. Včera večer ho kartáčovala, dokud se neleskl; teď mu ale ještě chtěla opláchnout nohy od podestýlky a ještě jednou ho přechýsnout, než mu upraví hřívu.

„Kdy má přijet Bill?“ zeptala se Tory.

„V osm. Řekla bych, že Scarlett je už dávno vzhůru, aby pořádně nachystala Reda.“

Poppy věděla, že nejlepší kamarádka chce, aby její, původně útulkový poník vypadal na první společné soutěži co nejlíp. „Dneska mi poslala vyděšenou esemesku, protože Jodie řekla, že se na závody přijede podívat.“

Jodie Morganová vedla koňský útulek v Nethercote, odkud pocházel Red. Jodie se svou přímou a nekompromisní povahou se vzdala svých parkurových snů, aby se plně věnovala záchraně koní. Není divu, že Scarlett při pomyslení, jak závodí před jejími zraky, pocítila nejistotu.

Poppy rozdělila Nebovu hřívu do jednotlivých pramínků a upevnila je gumičkami. Každého z nich se dotkla a v duchu je přepočítala. „Třináct!“ vykřikla.

„Myslela jsem, že z vás dvou je Scarlett ta pověřivá,“ řekla Tory.

„Máte pravdu, je,“ uznala Poppy. „Chovám se hloupě. Vždyť je to jenom číslo.“ Začala pramínky žíní pečlivě splétat.

Objevil se Charlie se dvěma hrnky čaje a posadil se vedle Tory.

„Mám pro vás dva novinky,“ oznámila Tory. „Znáte to vánoční betlémské představení v kostele Panny Marie?“

Děti kývly na souhlas. Dobrovolníci každý rok spoustu dní připravovali betlémské jesličky, a aby vánoční scéna byla co nejopravdovější, angažovali živá zvířata.

„Rusty, ten starý oslík, který v představení vystupoval ještě dřív, než kam moje paměť sahá, už oficiálně odešel do důchodu, takže farářka Horníková se rozhodla udělat casting na nového představitele pro letošní mši.“

Charlie se s rozzářenýma očima naklonil před sebe. „Casting na oslíka?“

„Ano, správně,“ odvětila Tory. „Bude se konat příští neděli po mši v kostele. Říkala jsem si, jestli nechcete přivést Chestera.“

„No jasně!“ vyhrkl Charlie. „Bude skvělý. Je hodný a má rád pozornost. A neudělá bobek, zrovna když se objeví tři králové, jako se to povedlo Rustymu minulý rok.“

Tory se napila čaje. „Výborně. Říkala jsem Brigittě, že ho přivedete. Měla radost.“

Charlie sraštil obličej. „Počkejte. Říkáte, že farářka Horníková se jmenuje Brigitta?“

„Ano, proč?“

Po tváři se mu rozlila grimasa. „Brigitta Horníková,“ uculoval se. Tory a Poppy na něj nechápavě hleděly.

Charlie se chechtal nahlas. „Ale no tak, vy dvě. Copak vám to nedošlo? *Briketa* Horníková.“

„Aha, moooc vtipné. Ne aby sis z jejího jména na castingu dělal šoufky. Zničil bys Chesterovi jeho šance,“ řekla mu Poppy.

„S vámi není žádná sranda,“ řekl a zamířil k zadním dveřím do domu, zatímco si pobrukoval *Půjdem spolu do Betléma*.

Poppy dopletla poslední copánek a obtočila jej několikrát gumíčkou. Poté, co Nebovi naolejovala kopyta a rychle na ně stříkla trochu spreje pro vyšší lesk, poodstoupila a obdivovala svou práci.

„Krásně jsi ho upravila,“ řekla Tory. „Když ho tak vidím, jak celý září, připomenu si, jaké to tehdy bylo.“

Poppy měla dojem, že v jejím hlase zaslechla dojetí. Nebylo divu. Tehdy bylo ráno jako to dnešní, pak však vyústilo v neštěstí, kdy Neb klopýtl na živém plotu s dropem během honební skokové soutěže ve Widecombe a přímo pod sebe shodil Toryinu vnučku Caitlyn.

Vloudila se jí nevítaná myšlenka. „Tohle je jeho první skutečná soutěž od Widecombe, že ano?“

„Řekla bych, že je,“ odpověděla Tory.

Poppy si olízla rty. „Myslíte, že bude v pohodě?“

Tory ukázala na lavici, aby si Poppy přisedla. „Jsem si jistá, že ano. Moc rád soutěžil. Vlastně oba.“

Poppy se naklonila k Tory a zahleděla se na poníka jakoby cizíma očima. Nebova šedě grošovaná srst se leskla, poník byl osvalený a v kondici. Vypadal každým coulem jako šampion. Schválně si vybrali výškovou kategorii ZM, přestože Neb by dokázal skákat i se zavřenýma očima. Ona věděla, že se o ni vždycky postará.

Poppy si protáhla prsty. Už se jí netřáslý a vnitřní neklid odezněl. Telefon zapípal esemeskou od Scarlett.

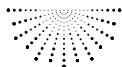
„Už jsou na cestě,“ řekla.

Tory se těžce postavila na nohy. „Připravena?“ zeptala se.

Poppy se zachvěl žaludek, ale bylo to dychtivostí, ne obavami. Usmála se.

„To si pište. Zvládneme to, vid', Nebe? Dnes Claydon Manor, zítra celý svět!“

KAPITOLA DRUHÁ

Čakmile Scarlettin tatínek vjel se svým landroverem do impozantní tepané brány Claydon Manor, Poppy cítila, že se jí vrací nervozita.

„Hádám, že Georgie se bude zase dívat na všechny svrchu,“ bručela Scarlett, zatímco studovala rozvrh soutěží.

„Jak to, že jsou tady současně kategorie družstev i jednotlivců?“

„Zkoušejí, jestli to tak bude fungovat. Aspoň to říkala Bella.“

„A proč nepořádá závody u sebe v Redhall?“

„Protože tam má stavbaře, co opravují střechu kryté jízdní,“ připomněla jí Poppy.

Scarlett odfrkla. „Divím se, že Canningovi si sem vpustí prostý lid, s tím vším zabezpečením tady a tak.“

Poppy pohlédla na nádherný dům z šedého kamene postavený v georgiánském stylu stojící v pozadí a na dokonale upravené ohraď po obou stranách široké šterkové cesty.

„Jak zvládají udržet pastviny v tak perfektním stavu?“ přemítala. „My máme spíš bažiny. Včera jsem tam v blátě ztratila holínku.“

„Protože do údržby cpou peníze, samozřejmě,“ pronesla Scarlett zachmuřeně.

Poppy tajně vzdychla. Svou kamarádku milovala, ale ta si bohužel nedala nikdy říct, kdykoli se rozhořčila nad tou nespravedlností, že rodiče Georgie Canningové vyhráli v loterii, zatímco její rodiče ne.

„Kdy začíná Samova soutěž?“ zeptala se jí Poppy s nadějí, že změní téma.

„V jedenáct.“ Scarlett se podívala úkosem na Poppy. „Proč? Chceš tady zůstat a dívat se?“

Poppy zrudla v obličeji. Pokrčila rameny. „Proč ne, když už jsme tady?“

„Georgie bude v téhle kategorii určitě skákat na tom poníkovi za deset tisíc liber,“ řekla Scarlett.

„Nech už toho, Scar,“ okřikla ji Poppy a stáhla okénko, aby jí do tváře zavál svěží vzduch.

Zatímco landrover zajížděl na zpevněné parkoviště vedle kompaktního červeného přívěsu pro koně stojícího u velkého, dřevem obloženého krytého kolbiště, Scarlett pořád ještě špačkovala nad Canningovými.

Poppy byla předtím jen na jedné skokové soutěži, a to bylo v jezdeckém centru Redhall Manor, kde ona a Scarlett měly každý týden jezdecké lekce s nesmlouvavou majitelkou Redhall, Bellou Thompsonovou. Byla se tam tehdy jen podívat a pořád si vzpomíná, jak zůstala v úžasu nad soutěžícími jezdci, kteří se tam procházeli v rajtkách slonovinové barvy a temně modrých soutěžních sakách, smáli se a povídali si, jako by byli členy nějakého exkluzivního klubu, o jehož členství si obyčejní lidé mohou nechat jenom zdát. Poppy stála za hrazením, dychtivě nasávala atmosféru a přemýšlela, jestli jí někdy bude dovoleno vstoupit.

Teď měla své vlastní temně modré sako, uložené v kufru landroveru, a své vlastní nové bílé jezdecké kalhoty. Byly sice z druhé

ruky – Poppy se líbilo říkat, že jsou *předmilované* –, ale pokaždé, když si je zkusila před zrcadlem s vyleštěnými jezdeckými botami na nohou, cítila se být o kousek blíž klubu vyvolených.

Tajně si nacvičovala půvabný úsměv, až se bude uklánět a přejímat od rozhodčího červenou rozetu, načež pobídne Neba do cvalu a spolu pak obkrouží kolbiště. Diváci budou nadšeně aplaudovat a soupeři jí budou uctivě přikyvovat. S vítězstvím ve své úplně první soutěži by se konečně mohla přestat cítit méněcenně v porovnání s Caitlyn.

Scarlett ji dloubla do žeber a tím ji vrátila zpátky na zem.

„Přestaň snít, Poppy. Musíme připravit poníky a projít si parkur.“

V Claydon Manor to bzučelo jako v úle. Kamkoli se Poppy podívala, všude jezdcí ještě na poslední chvíli kartáčovali své koně, strojíli je nebo si na saka připínali startovní čísla. Závodistům znělo hlučné klábosení a občasné zaržání. Poppy zachytila vůni parku v rohlíku se smaženou cibulkou, a hlasitě jí zakručelo v žaludku.

Neb se po cestě z rampy přívěsu zastavil s hlavou zdviženou a rozšířenými nozdrami. Poppy jemně zatáhla za vodítko a zamlaskala. „Hodnej, jen pojď, to je jen parkur. Nemusíš se ničeho bát.“

Sklonil hlavu a jemně do ní šťouchl.

„Já vím. Měla bych se tím sama řídit,“ řekla Poppy a uvázala ho vedle Reda.

Dívky, spokojené, že koně šťastně žvýkají své seno, se odebraly do kryté jízdárny. Zrovna procházely kolem venkovního kolbiště, které teď sloužilo jako opracoviště, když se málem srazily s Georgií Canningovou.

Georgie, oblečená do svých bílých rajtek a soutěžního saka, zírala bez nadšení na bledý párek v rohlíku a zároveň si prohlížela obě dívky od hlavy až k patě.

„Říkala jsem si, že tady asi budeš,“ oslovila Poppy. „Soutěžíš v kategorii ZM?“

Poppy, která cítila, jak se Scarlett vedle ní ježí, přikývla. Usmála se, aby trochu obrousila hrany hmatatelného nepřátelství, které čišelo z její nejlepší kamarádky. Koneckonců, nebýt toho, že Cannin-govi nabídli své prostory, soutěž by se vůbec nekonala. „Je to moje první soutěž. Máš nějaké informace ze zákulisí?“

„To tedy mám. Vůbec se nepřibližuj k tomu stánku s párky v rohlíku. Řekla bych, že ten párek je úplně syrový.“ Georgie natáhla ruku se smutně vyhlížející klobásou a dusivým rohlíkem. „Lidi, co to tady vedou, o tom nemají ani páru. Asi mi z toho bude špatně.“

„Ona myslela rady o *parkuru*, ne o *jídle*,“ řekla Scarlett jízlivě.

Georgie upřela své chrpově modré oči na Scarlett, ohlédla se přes rameno a spiklenecky se k ní naklonila. „Aha, chcete informace o *parkuru*. Já hloupá. Tak tedy, překážky jsou asi takhle vysoké,“ podržela párek ve výši těsně pod svým pasem. „Parkur začíná první překážkou, končí tou poslední a pár jich je mezi tím.“

S těmi slovy zahodila párek přes rameno a odkráčela ke stájím.

„K popukání,“ zavřela Scarlett. „Co si o sobě vůbec myslíš?“

Poppy zatahala kamarádku za ruku. „Nevšímej si jí, jen tě chtěla vytočit. Pojď, prohlídneme si parkur.“

Poppy pohlédla na parkurové překážky, natřené pestrými barvami, v impozantní kryté jízdárně v Claydon Manor a ztuhla.

„To nedám!“ sykla. „Jsou obrovské.“

Scarlett nahlédla do haly. „Jsou jen devadesát centimetrů vysoké,“ řekla trpělivě. „Na našich lekcích skáčeš překážky vysoké 120 centi-